

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

הדרן עלך בא סימן

ד"ם הגדה - מאה הוי מילי - לרמז
דלמא כפ' צטות טותים (לעיל-לה)
לחרימם גורם טומאה לעלמא לא
ל"ס ולית ליה דשעיר המסלח זיכיה
כאל לא לרין קרא ומיהו לרס נדה
אל מלרעה אלמרין שפיר קרא
דהס אלו גורם טומאה ולקמן
דמרין קרא לטומאה זבוב צבוע
ובמאז ולא יליף מדס הגדה דהכל
משום דליכא למפרך מה לרס הגדה
שן מטמא בלוינס ולא האמר וכוון
ללא ילפין מהכל אחזי אלמרין
לקמן קרא למשוי' אמר יבש מהכל
תיב למאז ויש למר כיון דהשוא
הכחוש דס נדה חוב לטומאה מזילא
ילפין מהדרי דגניטו מילתא צעלמא
הוא: ור"י הא דמס המעלה ס' -
סימה דהייט היא קשיא גופיה ו"ל
ד"ל'ן וכו"ל דלן הכי נמי ד"בס
מעיקרא טורח והגן המעלה ס' או
נמי ו"ל ותי' יבש משונה כמין יבחושי'
או כמין קליפה מגן:

יבול' הא אבן מטענת ס' - אבן
מטענת שמטמאה צביאה ס'
וא"ס מה זיכיה שמטמא צביאה וליט
עגסה מסכב ומשכב ועוד מלרע
גופיה מפרס ר"ח בלש אל' דברים
(ספדים דף ס"ו) דל' עבדי מסכב
ומשכב אלא לטמא אכולן ומסקין ויש
למר דמקרא דהכל ממעטי' להו
הז ולא המלרע ולא התם:

א"ף מדהו נמי מטמא כאלן מסמא-
וא"ס תלמר כיון דממעטי'
מדהו מה"א (ג) לטמא מסכב ומשכב
ממעטי' נמי מחבן מסמא דהא מכה
מסכב ומשכב הוי טומאה לאלן
מסמא כדמין כתיב' מנין לרבות עשר
מלכות זו על גב זו ועל גביהן אבן
מסמא תלויה לומר כל המסכב
ואר"י רלבן מסמא נפקא לן משום
דרשא דלא מסמא אלא אכולן
ומסקין ולהי' אינרין למעוטי' מדהו
אף מחבן מסמא סה"א טומאה קלה:
אבן

קרא למעוטי' רחניא יכול תהא
אדם לטמא בגדים ודין הוא ומה זב
שאינו מטמא בביאה עושה משכב
ומישוב לטמא אדם לטמא בגדים
דין שמטמאה משכב ומישוב לטמא
אדם לטמא בגדים ת"ל הוב הוב ו"לא
אבן מגונעת מעמא דמעטיה קרא
הא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת
הוב ולא אבן מגונעת ה"א אמר קרא
אשר היא יושבת עליו היא ולא דמה

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

ימי לידה. כגון ידה כוזב ופסקה מיד.
הי גוססין ראתה שנים.
למטה שני ימים כשופי כחור י"א
שכן מיה למה: ספק לידה ספק
יבבה. שמא לידה שמא זבה שמא
לא זו ולא זו אס ולד הוא ולא
למטה כפמימת הקבר הרי היא
לדה אור' דס כפמימת הקבר הרי
היא זבה

ימי לידה שאינה רואה בהן מרו
שעלו
לספירת זבתה אמר רב כרנא
ת"ש ראתה
שנים ולשליש הפילה ואינה
יודעת כמה
הפילה הרי זו ספק זבה ספק
לידה מביאה
קרבן ואינו נאכל ימי לידתה
שאיין רואה
בהן עולין לה לספירת זבתה
אמר רב
פפא שאני התם כיון דאיכא
למימר זולת
זכר הוא וכל הגי' שבועה יחיד
דקהבין
לה סלקי' לה לספירת זבתה
אמר ליה רב
הונא בריה דרב יהושע לרב
פפא ביולדת
זכר איכא לספקי' ביולדת נקבה
ליכא
לספקי' אלא לאו שמע מינה
עולין שמע
מינה תשעה ימים טמאין
וחשעה ימים
מהורין משמשות שמנה ימים
מהורין
עשר ימים טמאין ועשרה ימים
מהורים ימי שמשה' כימי
זבתה יבן
למאה וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

ד"ם הגדה יבשה המת מטמאין
לחין
ומטמאין יבשין יבשין יבשין
אבל הוב והניע
והרוק והשיץ והנבלה והשכבת
זרע
מטמאין לחין ואין מטמאין
יבשין ואם יכולין
להשרות ולחזור לכמות
שהן מטמאין לחין
ומטמאין יבשין וכמה היא
שרייתן

כפושין' מעת לעת רבי יוסי
אמר בש"
המת יבש ואינו יכול להשרות
ולחזור
לכמות שהיה מהור: ג"מ'
מנא הגי' מילי
אמר חוקיה דאמר קרא
'ההוה בגדתה'
מדה כמותה מה היא
מטמאה אף מדה
מטמאה אשכחן לח יבש
כגלן אמר רבי
יצחק אמר קרא 'ויהי
בהיותו יהא ואימא
הגי' מילי בלא ונעשה יבש
יבש מעיקרו כגלן
ותו הא דתנן 'המפלת
כמין קליפה כמין
עפר כמין שערה כמין
יבחושי' אדומים
חמיל למים אם נמחו
טמא כגלן יהיה רביא
הוא אי מה היא עושה
משכב ומישוב לטמא
אדם ולטמא בגדים
אף דמה נמי עושה
משכב ומישוב לטמא
אדם ולטמא בגדים
אמו דמה בר משכב
ומישוב הוא ולמעמיד
אבן מגונעת בת משכב
ומישוב הוא דאיצטרך
עושה משכב ומישוב
למטא אדם לטמא בגדים
ת"ל הוב הוב ו"לא
אבן מגונעת מעמא
דמעטיה קרא הא לאו
הכי מטמאה ומינה לאו
מי אמרת הוב ולא אבן
מגונעת ה"א אמר קרא
אשר היא יושבת עליו היא
ולא דמה

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

מוסף רש"י
כמין שערה. עגור
(לעיל כ"ב).
יבחושי'. יבשושין
(ס"ט).
אם נמחו טמא.
משום נדה. ד"ס הוא
(שם, ופ"ס כ"ג).

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ס ימי שמעט
ו"י כ"י זכב (ג) חות'
ד"ס וכן ו"י כ"י
זיכב: (ג) ר"ה אף ו"י
פ"ה מ"ה מ"ה מ"ה
ומ"ה מ"ה מ"ה מ"ה
ו"י וכל פ"ה מ"ה:

ד"ם הגדה. הניע. קריק'
בלע"ז רש"י
קריק'.
נ"י. צורת האף
(ואו אולי: ד"ס ס"ד).

גליון הש"ס

כרנ"י כפמימת נבלה
פ"י וזכב ס"ט מ"ה
אף כרסוט: ורש"י ד"ס
הוא ט"ה ס"י
שחחיו משום טמא -
פ"י ט"ה ס"ט מ"ה
ד"ס כ"ט ק:

לעיל כ"ב כ"י
[מג"ש ד"ס]

הגהות מה"ב

רנשבורת
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

מוסף רש"י (שי"י לעו"ה הבא) הגדולה.
שעטל עורה, או מחמת שפן או מחמת
מלחה, ולא נשמיר כלום, ובגמ' מפרס
כמה יסאך מן העור ומהל' כשרה (פולין
נד.). שעורותיהם כבשורן. מטמאין כשכן
(פולין קכב). או קב).
וכולן. כל אלו שנתו כמנין העור והיוצא
משורותיהן מטמאין כשכן ממי שהאף
קר ודרכו ללכלל (פספסיס מו). שעבדן.
אס עינדן נעשה עור ובעל' מותרת
כשר וטהורין (פולין קכב). או
שהילך בהן. ששנתן לדורס עליהן
כנגלים שהוא קלה עינדן (סס) דרך
עורות לטושתן למי דריקס רגלי מלס
חשו מילת עינדן (פספסיס סס).
וזכר טמא. היט רליה עניה.
סהרי מנה הכחוש שמים,
וז
הטעם ככל אשר יהיה תחמין,
ואוקמין בעליוט של זג, היא עמה
לא כל שכן (לעיל לה).
שעיר המשתלח זיכיה שגורם
טומאה לאחרים. למשל,
כדכפני והסלמל אס השעיר
וגו', והוא עצמו
טהור. שזין כהמה ממטאה
מחיים (סס).